В чорні ночі виходиш в самотній простір:
Б'ється серце в грудях неспокійне.
Виє вітер, як бідний стривожений звір,
Що ворожить пожежі і війни.

Притулися грудьми до землі, припади
І долоню вложи в її лоно:
Чуєш? Дихає жар вікової груди,
Тямиш? Кров багровіє червоно...

Припади. Наслухай. Чорнозем не замовк,
Він шепоче несвітську поему.
Вітре! Вітре! Що виєш, як ранений вовк,
Ти мій брат, рідний брат чорнозему!
ЗАХІДНА УКРАЇНА, альманах. Харків, 1927, с. 29-30.